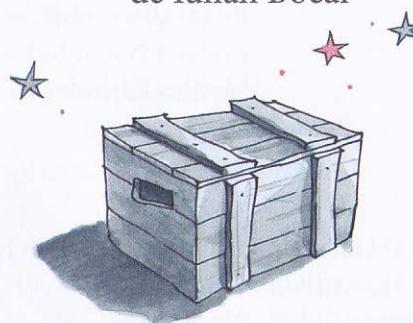

IRMGARD KRAMER

UN LEU SUB POMUL **DE CRĂCIUN**

Cu ilustrații de Carola Sturm

Traducere din limba germană
de Iulian Bocai

Pentru Lina, Paula,
Martin, Naja, Prisca și Rosa.
I.K.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KRAMER, IRMGARD

Un leu sub pomul de Crăciun / Irmgard Kramer; cu il.
de Carola Sturm; trad. din lb. germană de Iulian Bocai. –
București: Booklet, 2019
ISBN 978-606-590-791-1

I. Sturm, Carola (il.)
II. Bocai, Iulian (trad.)

821.112.2

Redactare: Ruxandra Câmpeanu
Corectură: Roxana Nacu, Raluca Luca
DTP: Monica Bîrlodeanu
Ilustrații și copertă: Carola Sturm

Title of the original German edition:
Ein Löwe unterm Tannenbaum
© 2018 Loewe Verlag GmbH, Bindlach

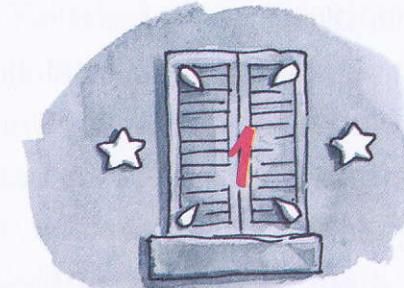
© Editura Booklet, 2019, pentru prezenta ediție

» **Cuprins** «

1	O cutie se deschide	7
2	Moș Crăciun la ananghie	11
3	Atacul beculețelor de Crăciun	17
4	Terci de ciocolată	21
5	Toboganul	27
6	Contractul magic	32
7	Dispărut în adâncul pădurii	37
8	Câinele bolnav	42
9	Dragonul de foc	47
10	Vreme câinească	53
11	Jurământul din hambar	59

12	Uriași în întuneric	64
13	Mațe goale	70
14	Misiunea secretă a lui Richie	75
15	Strigătul de ajutor	80
16	Marele pleosc	85
17	Furtună de zăpadă la casa vrăjitoarelor	90
18	Richie, sloiul de gheață	96
19	În butoi	101
20	Hipopotamul	108
21	Autograful	114
22	Cu două zile înainte de Crăciun	120
23	Cu suzeta și bonetă	124
24	Ajunul	131

O cutie se deschide

Ding-dong! Se auziră douăsprezece bătăi din clopotnița orașelului. Clopotele băteau miezul nopții și, într-o cutie din Magazinul de vechituri, începuse să se miște ceva.

— Au, spuse o voce slabă dinăuntrul cutiei.

Ceva împinse capacul puțin într-o parte. Dinăuntru ieșiră două labe moi cu gheruțe. Doi ochi de culoarea mierii, ca de pisică, se uită curioși din întunericul cutiei, un botic strălucitor își făcu și el loc afară, apoi o coamă.

Într-un sfârșit, capacul se săltă cu totul și un leu de plus ciufulit se cățără afară. La gât purta o inimă de sticlă. Preț de câteva clipe, inima de sticlă străluci străvezie în întuneric, după care se umplu cu cele mai minunate culori din lume, vii și pestrițe ca bomboanele dintr-o pungă, ca orhideele în junglă, ca globurile din pomul de Crăciun. Scălda în lumina ei misterioasă obiectele din Magazinul de vechituri, dar leul abia dacă a băgat de seamă. Și-a curățat labele cu limba, s-a întoțiat și a spus: „Braaa! Leul de Crăciun s-a întors!“.

S-a uitat în jur. Magazinul era la fel de plin ca în anul dinainte și ca în anul dinaintea aceluia și ca în anul dinaintea lui. Leul nici nu mai știa de câte ori se trezise pe 1 decembrie în cutia cu pricina și se culcase iar pe 24, la miezul nopții, printre tot felul de lucruri de care nu mai avea nimeni nevoie. În cutie se afla un pantof pe care-l lăsase acolo un om cu un singur picior, care nu putuse să cumpere perechea. Cheia de la o casă care fusese de mult dărâmată. Un mixer fără cablu. Un capac de veceu fără veceu. O mașină de scris fără taste. Și un leu care nu avea pe nimeni care să-l iubească. Dar anul asta avea de gând să facă totul cum trebuie. Avea timp: douăzeci și patru de zile. De data asta avea să găsească omul potrivit, un om care să fie gata să-l cumpere și să încheie astfel un

pact magic. Voia să-și găsească pe cineva care știa să râdă și care ar fi putut să-l iubească. Chiar de-a doua zi, când se deschidea magazinul. Și-a lins din nou labele ca să le curețe și și-a pieptănat coada ca o pensulă. Și-a aranjat cele șapte mustați – patru la dreapta, trei la stânga. Și-a curățat urechile. A găsit un flacon de parfum, a apăsat pe un buton rotund și s-a împroșcat cu miros de trandafiri.

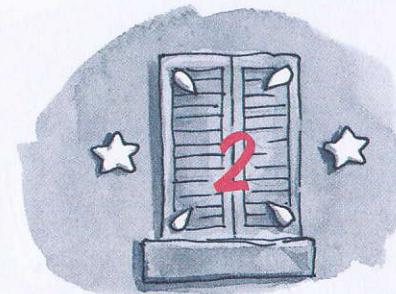
Parfumul l-a gădilat în nas și l-a făcut să strânute de trei ori. Hapciu! Hapciu! Hapciu! Era cel mai frumos leu de Crăciun din întreg magazinul și nimeni nu mai mirosea așa de bine ca el.

S-a întins și s-a cățărăt pe o mașinuță teleghidată

fără telecomandă, până a ajuns sus pe un raft, s-a aşezat
comod pe o pereche de chiloți de damă roz și s-a uitat prin
întunericul nopții peste piață.

A văzut fântânile arteziene și primăria. Era împodobită
în așa fel încât să arate ca o casă din turtă dulce. La prima
fereastră era încă lumină. Era cineva la geam: un înger
care stătea pe un norișor, de sub care cădeau fulgi de nea.

Leul s-a gândit că nu mai văzuse niciodată un înger
așa frumos. Și-a spus că îngerul ăla avea să-i aducă noroc.
În curând venea Crăciunul. De data asta avea să-i iasă.

Moș Crăciun la ananghie

Îngerul minunat pe care leul îl văzuse la miezul nopții
de pe raftul lui din magazin fusese făcut de o fetiță, Lenia, la
școală, cu o foarfecă. Clasa Leniei fusese aleasă să decoreze
ferestrele primăriei și Lenia fusese foarte mândră când își
agățase îngerul la fereastră. Dar fetița nici nu bănuia cine
îi admira îngerul la ora aceea. Ea dormea adânc, aşa cum
dorm fetele de nouă ani. Și era în patul ei moale, într-o
casă din celalătă parte a orășelului, la marginea unei pă-
duri dese. De fapt, casa aproape că era chiar în pădure –
atât de departe de orășel, că nimeni altcineva în afara de
părintii Leniei n-o mai vrusese.

Leniei îi plăcea să locuiască acolo. Nu vedea decât o
singură problemă: trebuia să meargă îngrozitor de mult

până la cea mai apropiată stație de autobuz. Din fericire, tatăl ei trebuia să ajungă în fiecare dimineață în oraș. Era coșar și Lenia putea să meargă cu el la școală. Numai că prietenii Leniei nu aveau, la rândul lor, tați care să aibă de lucru la marginea pădurii. Așa că Lenia nu primea foarte des vizite și, dacă venea totuși cineva pe la ea, era mereu prea complicat să-l ia și să-l aducă acolo. Cu toate astea, Lenia nu se simțea singură. Avea grădina, avea animalele (rațele, iepurii și câinele ei, Otto). Avea o soră mai mică, pe Mia, și un frate mai mare, pe care-l cheme Finn. Finn împlinise șaisprezece ani în octombrie și primise un

scuter. El n-avea nicio problemă, putea să meargă în oraș ori de câte ori voia.

În noaptea în care leul de Crăciun se trezise în magazin, Lenia visa să aibă și ea un scuter al ei. Dormea și visa că scoate scuterul din hambar pe stradă. Visa că se urcă pe el și pornește la drum. Motorul duruia și pe țeava de eșapament ieșeau norișori de fum. Lenia apăsa pe accelerație și străbătea strada în viteză. Băga viteză și trăgea în sus de ghidon până când roata din față se ridica de pe asfalt. Se ridica în aer, înspre norii care acopereau fața lunii. Părul îi flutura în vânt. Lua curbe largi pe cerul nopții. Brusc, norii se dădeau la o parte și un fel de vehicul zburător venea în goană drept spre ea. Fetei i se tăia răsuflarea. Punea frână și rămânea în aer, nemîscată. Profilându-se în lumina lunii, vehiculul arăta ca o formă decupată din hârtie: reni care trăgeau o sanie plină de cadouri. Moș Crăciun stătea pe capră, ridica mâinile în aer și striga:

— Moașă-ta pe gheață!

Renii o luau la dreapta pe lângă coșul de pe casa lor. Sania cu Moșul, în schimb, o lua pe lângă coș spre stânga. Nu putea să fie bine, fiindcă sania și renii erau legați între ei cu hățurile. Așa că sania cu Moș Crăciun și cadourile s-a răsucit de câteva ori ca un yo-yo în jurul coșului.

— Moașă-ta! înjura Moș Crăciun.

Renii au deschis ochii, au mai galopat câțiva metri deasupra acoperișului, și-au îndoit picioarele și au încercat să frâneze cu copitele în aer. De pe acoperiș s-au desprins niște țigle și au căzut la pământ. Se auzeau zgomote de țigle sparte din toate părțile. Zbang, poc. Și Lenia s-a trezit.

Ce coșmar! Stătea în capul oaselor și-și simțea inima bătând cu putere. Din grădină se auzeau zgomote. Era oare Moș Crăciun cu renii? Nu, cheștiile asta existau doar în vise și povești.

S-a frecat la ochi și s-a uitat la ceasul deșteptător sub formă de bufniță. Era miezul nopții.

— Moașă-ta pe gheață, a auzit pe cineva înjurând afară.

Lenia avea două posibilități: ori se ascundea sub pături, ori mergea să se uite. Și, cum i se părea prostesc să se ascundă sub pături (fiindcă în felul acesta nu ar fi aflat niciodată ce se

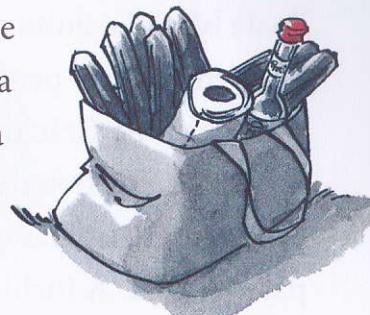

întâmpla afară), a tras pătura de pe umeri și a fugit la fereastră. Pătura a căzut, vălurindu-se pe podeaua camerei. Fata și-a strecurat nasul pe după perdea și a scrutat întunericul: nu-i venea să-și creadă ochilor. În grădină, între cuștile iepurilor și cotețul câinelui, stătea chiar Moș Crăciun. Era foarte înalt, purta o cască maronie de pilot cu urechi plușate și în picioare avea ghete cu bot ascuțit. Lângă el se aflau niște saci plini. Și din ei se revărsau...

Castraveți! Și o rolă de servete de bucătărie. Și gâtul unei sticle.

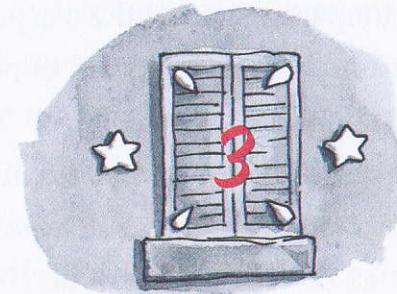
O, doamne, ăsta nu era Moș Crăciun, ci doar Richie, vecinul ei bătrân și morocănos, de care Lenia se și temea un pic. Richie țopăia într-un picior și dădea din brațe ca un apucat, de parcă ar fi fost la aerobic. Arăta ca și cum ar fi dansat.

Richie locuia într-o casă mică din mijlocul pădurii, spre care nu ducea nicio stradă. Parca mereu mașina lângă casa Leniei și o lua la picior prin pădure. Fusese la cumpărături. Dar Lenia tot nu înțelegea de ce dansa la ea în grădină. Și nici de ce făcea asta la miezul nopții.

Poate băuse? Adulții erau destul de caraghiuși când beau.

Lenia a tras perdelele. Și atunci a văzut pe biroul ei calendarul de Crăciun de la bunica. Era trecut de miezul nopții. Așa că trebuia să deschidă prima ușă. În spatele ei se ascundeau chiar o sanie. Zâmbind, Lenia s-a întors în patul ei暖. A închis ochii, închipuindu-și cum înhăma renii la scuterul ei zburător și dădea cercuri în jurul coșului până se descurca toată dandanaua. În curând a adormit la loc, fără să bănuiască defel că Richie nu era beat, ci avea cu totul altă problemă.

Atacul becușelor de Crăciun

Richie se muncea în grădină cu o instalație de Crăciun. Instalația nu fusese acolo când ieșise el în oraș pentru cumpărăturile de Crăciun. Dacă avea noroc, alimentele aveau să-l țină până după Crăciun și atunci Richie n-ar mai fi trebuit să iasă din acasă până la Revelion. Richie ura Crăciunul. Și ura cumpărăturile. Dar trebuia să le facă, dacă nu voia să moară de foame. Și dacă tot trebuia s-o facă, atunci alegea s-o facă vineri seara, cât mai târziu. Magazinul avea deschis până la ora zece și la ora aia nu ieșea la fel de multă lume pe străzi. Pe urmă, se dusese la taraba lui preferată să mănânce un chebap vegetarian, trambalase mașina de-a lungul șoselei, o parcaseră ca de fiecare dată la marginea pădurii, lângă mașina coșarului,